N°. 31. A°. 1837.

WOENSDAG, den 19den APRIL.

Nieuwe Surinaamsche Courant.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den 17 April 1837.*

Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal, door Heeren Hoofd-Directeuren van het Instituut voor DOOFSTOMMEN te *Groningen*, aangezocht zijnde, om in plaats van wijlen den Heer L. THIJM, eenig Directeur van derzelver Departement voor *Suriname*, ten minste twee Directeuren uit de Leden aan te stellen, heeft bij resolutie van 22 Maart, ll., N°. 286, eene Commissie benoemd, bestaande uit de Heeren:

E. VAN EMDEN;
N. G. VLIER; — en
D. JANSSEN EIJKEN SLUIJTERS;

om onder het Voorzitterschap van Zijne Excellentie zelve, ter bevordering der belangen van het voorschreven Instituut, in deze Kolonie werkzaam te zijn.

Geschiedende deze bekendmaking, ten einde de Ingezetenen van *Suriname*, in de gelegenheid te stellen, om tot de instandhouding der bedoelde menschlievende inrigting, te kunnen bijdragen.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den 17 April 1837.*

Bij resolutie van Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal der Nederlandsche West-Indische Bezittingen, van den 13den dezer, N°. 388/341, is tot JUSTITIEDIENAAR alhier, benoemd en aangesteld, CAREL FREDRICH WILHELM FORCKE.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Administrative Policie,

Naar aanleiding van de deswegens bestaande wettelijke verordeningen, zal met de ALGEMEENE SCHOUWING over de *Keukens* en *Stookplaatsen* te dezer Stede, een aanvang worden gemaakt op Maandag den 24sten dezer.

Paramaribo, den 15 April 1837.

Namens den Procureur Generaal der Kolonie *Suriname*,
J. BROMET,
Assistent.

De Kommissie van *Doleancie* voor de Schutterij, benoemd door Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal, bij Gouvernements-Order dd. 5 December 1836, hare zitting bepaald hebbende op Maandag den *eersten* Mei e. k., zoo wordt aan de belanghebbende, door deze kennis gegeven om hunne bezwaren, schriftelijk, bij den Kwartiermeester der Schutterij, vóór of op dien dag intezenden.

Paramaribo, den 18 April 1837.

De President van voornoemde Kommissie,
SALOMON DE LA PARRA.

Buitenlandsche Nieuwstijdingen.

Duitschland.

BERLIJN, 11 Februarij.

De *Algemeine Augsburger Zeitung* deelt, onder het opschrift *MANTELI*, den volgenden brief uit Parijs mede:

»Eenige dagen geleden stierf hier, op eene zonderlinge wijze, een man, die door zijne manier van leven eene soort van mythologisch personaadje was geworden, en waarvan eene menigte *legenden* in omloop waren. Hij heette Manteli, was uit Hongarije geboortig en vestigde zich, voor meer dan dertig jaren, in onze hoofdstad, nadat hij reeds vroeger verscheidene landen in den volsten zin des woords doorwandeld had. Men zegt dat hij in Marokko slaaf was geweest, en dit zou misschien niet zonder grond kunnen wezen, want het mogrebinisch-arabisch dialect was hem volmaakt eigen, en vaak verzekerde hij dat hem ter oorzake van die kennis door den Keizer een professoraat was aangeboden. Wat hiervan zijn moge, dit is waar dat hij hier kwam om zich aan velerlei studie te wijden. Zijne uitgebreide kennis zou hem in staat hebben gesteld om op de gemakkelijkste wijze in zijn onderhoud te voorzien; maar hij wilde zoo weinig tijd als maar mogelijk was van zijn leven nutteloos voorbij laten gaan, en besloot derhalve om zijne behoeften tot op het alleronontbeerlijkste te beperken, een voornemen dat hij ook met eene gezetheid ten uitvoer bragt, waartoe weinig menschen zich in staat zouden gevoelen, en hem eene leefwijze deed voeren, die hem hier eene zekere vermaardheid gaf. In den beginne woonde hij in een tuinhuisje dat hem goedwilliglijk was afgestaan; naderhand in eenen kelder, en eindelijk liet *Cambacérès* een kamertje in het Archief voor hem inruimen, hetwelk hij later weder met een vertrekje in het arsenaal verwisselde. Hij gaf gewoonlijk 's wekelijks eene les in 't grieksch, waarvoor hij zich twee en een halven frank liet betalen en daarmede voorzag hij in zijn onderhoud. Men zegt dat hij zich vaak met raauwe aardappelen voedde; toen ik hem kende, leefde hij van broodbrokken die hij bij de *restaurateurs* uit het overgeblevene van de tafel, opkocht; 's maandags pleegde hij zijnen voorraad voor eene geheele week in te koopen, en men kon hem alsdan 's morgens vroeg zien met zijne holsblokken, zijn ouden soldatenmantel en de graauwe linnen zak waarin hij zijn brood naar huis bragt. Anders vond men hem schier altijd in zijne kamer. Er zou maar ter naauwer nood iets treurigers te denken zijn dan het gezigt van 's mans huishouding. Zijne tafel bestond uit eenige planken, die op twee houtblokken rustten; achter die zoogenaamde tafel, zat Manteli in een hoek, op eenen vermolmden leuningstoel, die, zoo als het verhaal luidt, hem door Cambacérès was gegeven, en eens aan den Keizer zou hebben toebehoord. Dag en nacht, zijn gansche leven bragt hij op dien stoel door; voor hem, hing aan eene ketting eene kleine lamp en naast hem stond eene oliekruik; onder de tafel, bespeurde men een mandje met lompen en hooi gevuld, waarin hij zijne voeten zettede om ze eenigzins te warmen; want nooit lag er vuur bij hem aan, alhoewel zijne kleeding allezins ongeschikt was om hem tegen de koude te beschutten; die kleeding bestond namelijk uit een ouden grijzen soldatenmantel en eene dergelijke broek, terwijl de man noch hemd noch kousen droeg; zijn baard was lang, zijn hoofd kaal, en had iets gemeens. Naast hem, waren eenige planken bij elkaar gespijkerd en daarop stonden eenige honderde boekdeelen; anders zag men niets in dit vertrek, noch een bed, noch een tweede stoel; hij bezat niets anders, en wie hem bezoeken wilde, kon op het vensterkozijn gaan zitten. Manteli studeerde zonder ophouden. Als hij moede was, dan sluimerde hij op zijnen stoel in, en zoodra ontwaakte hij niet, of hij voorzag zijne lamp en nam zijn boek weder ter hand. Eens, zeide hij, had hij het plan gehad, om eene encyclopedie aller wetenschappen te schrijven; maar hij had dit plan spoedig laten varen. Hij onderwees noch schreef iets, omdat hij toch had bemerkt, dat de meesten slechts leeren om weêr aan anderen te leeren, als of de wetenschap eene erfelijke ziekte ware, die men anderen inëntte om zich weêr van haar te ontdoen, in plaats van een werkelijk eigendom, waarover men zich bij zich-zelven kon verheugen. Daarenboven had hij nog verborgen denkbeelden die hij niet aan ieder mededeelde; maar men zegt dat hij zijne verwondering te kennen gaf dat de wetenschap, die ieder mensch zich eigen maakte, na zijn dood op het gansche menschdom overging, ook zonder mededeeling of zigtbare middelen van verbreiding. Waarschijnlijk zal de eene of andere dergelijke dweeperij hem bij de ongehoorde ontberingen waaraan hij zich onderwierp, hebben doen volharden. Zijne gesprekken droegen den stempel van verstand, zonder iets buitengewoons te hebben; hij liet daarin noch nieuwe denkbeelden, noch de uitkomsten zijner studie doorstralen; en men kon er geenszins uit afleiden dat hij bijzonder aan enkele gedachten bleef hangen, of zich met geestdrift aan den eenen of anderen tak van wetenschap toewijdde. Hij verstond en sprak verscheidene talen en pleegde met iederen bezoeker zich in de taal waarin deze hem aansprak te onderhouden. Om in het spreken van talen zich te oefenen, wendde hij al zonderlinge middelen aan; hij had bij voorbeeld reeds lang Engelsch gelezen, zonder de uitspraak te kennen; daar hij zich deze echter wilde eigen maken, zoo besloot hij om naar Engeland te gaan, schafte zich eene guitare aan, om daarmede onderweg zijn kost te winnen. De oorlog met Engeland noodzaakte hem evenwel de uitvoering van zijn plan te verschuiven, tot de geallieerden hier kwamen, bij welke gelegenheid er een regement Engelsche ruiterij in de *champs élysées* werd gekampeerd. Manteli maakte zich *commissioner* voor de soldaten en vond op die wijze gelegenheid om de uitspraak der woorden die hij niet kende, aan te leeren. Wiskunde en Oostersche talen schenen zijne lievelings-studie uit te maken. — Hij haalde altijd zijn water zelf uit de Seine en begaf zich eenige dagen geleden met dit doel naar den oever. Eenige waterdragers hadden hem naar beneden zien gaan, en toen zij hem niet zagen terugkeeren, gingen zij naar hem zien; zij vonden eene volle kruik aan den oever van den toen hooggewassen rivier, de tweede kruik was met haren eigenaar verdwenen; ongetwijfeld was hij bij het ophalen van de kruik uitgegleden, en had de diepe, snelstroomende vloed hem neergevoerd. 't Was een minzaam goedig man en niet ontbloot van eene zekere fierheid die men niet onder zijne lompen

zou gezocht hebben. Eenigen zijner bekenden hadden eene zamenzwering tegen zijne kleedij gesmeed en overreedden hem om zich in een der baden van de Seine te begeven; terwijl hij in het bad was, wierpen zij zijne lompen in het water en lagen nieuwe behoorlijke kleedingstukken in de plaats daarvan. Hij zag zich nu wel gedwongen om deze aan te trekken; maar hij beijverde zich echter om zich weêr eenen soldaten-mantel aan te schaffen, de nieuwe kleederen te verkoopen, en het geld daarvoor besteed terug te geven. Zijn armzalig uiterlijk wekte kwaad vermoeden; men dacht dat hij die kleederen had gestolen; hij werd bij de policie gebragt, waar niemand zijn verhaal wilde gelooven. Nu schreef hij aan een Katholiek-, en aan een protestantsch geestelijke en aan eenen rabbijn om te zien, wie het eerst zou opdagen. De protestantsche geestelijke kwam het eerst om hem uit de handen der prefectuur te bevrijden. — Met niets kan men hem vergelijken dan met een *fakir* of *sangassi*, maar *zijne* dweeperij gold alleen de wetenschap en niet de godsdienst; hij had met hen het nutteloos martelen van zijn ligchaam gemeen en de vruchteloosheid zijner opofferingen. Niets verraadde in hem buitengemeene talenten; maar hoe konden zulk eene volharding en zulke zware offers ook tot een bereikbaar doel leiden; had Manteli zich in zijne wijsbegeerte beperkt, en zich door zijne leefwijze niet schier alle aanraking met menschen afgesneden, dan had hij zich zeker ten hoogste verdienstelijk kunnen maken; maar nu ging zijn leven te loor uit al te overdreven ijver om het goed aan te wenden. Zijne kennis van de nieuwste letterkunde was zeer onvolkomen en hij bezat de middelen niet om zich iets daarvan aan te schaffen; ongaarne ging hij in bibliotheken, daar zijn voorkomen de opmerkzaamheid te zeer gaande maakte en hem onaangenaamheden berokkende; met geleerden kwam hij niet anders dan toevallig in aanraking. — Maar toch heeft zijn levensloop iets treffends; zijne gebreken waren van eenen aard die weinig navolgers vindt, en zijne goede eigenschappen vormen een scherpgeteekend contrast met hetgeen men in eenen geldzuchtigen en kwakzalverigen tijd maar al te vaak in de letterkundige wereld aantreft.

Groot-Brittannie.

LONDEN, 4 Februarij.

Men leest in onze dagbladen een uitvoerigen brief van het alhier gevestigd lid van het in de verbeurdverklaring van de *Vixen* door Rusland betrokken huis, te weten, dat van George Bell; die brief moet strekken om de onwettigheid van genoemde verbeurdverklaring aan te toonen. »Daar het Russische bewind, »leest men in denzelven, in de laatste dagen goedgevonden heeft door deszelfs regingsblad en het *Journal de Frankfort* berigten nopens de reis van de *Vixen* naar de kust van Circassie te verspreiden, welke het weten moest dat grovelijk valsch zijn, en welke moeten leiden om de Britsche Regering voor de oogen der gansche wereld voor te stellen als aanstookster van en medewerkster in eene poging om lieden, die men »opgestane onderdanen» noemt, te helpen en krijgsbehoeften te verstrekken, en om mijn broeder en mij te brandmerken als huurlingen van onze regering tot dat oogmerk, als smokkelaars, terwijl wij eerlijken handel drijven, en daar eenige personen en nieuwsbladen de beweringen der Russische regering voor waar schijnen aan te nemen, — zoo gevoel ik mij gedrongen, nu ik de stukken zelve ontvangen heb, den waren staat van zaken aan het publiek mede te deelen.»

De Schrijver berigt daarop dat de onderneming van zijn huis alleen strekte tot bevordering van de ontginning der en den verkoop van het product der zoutmijnen, op de kust van Circassie en in het Turksch gedeelte van Wallachije; hij betoogt, dat Rusland geenszins regt heeft op die streken; meent dat de onafhankelijke stammen van Circassie geene opstandelingen kunnen geheeten worden, maar vrije lieden, die, door de ondervinding van de hun omringende gewesten geleerd, alle krachten inspannen om niet onder het bedwang van Rusland te komen; hij wijst al verder op het verschil van redenen die, voor de verbeurdverklaring gegeven zijn, welken stap men toch te Petersburg heeft voorgedragen als een gevolg van nalatigheid in de quarantaine en het betalen van tolregten, op de plaats zelve echter als veroorzaakt door schending van eene blokkade; hij weidt er over uit, dat, indien er krijgsbehoeften aan boord van de *Vixen* zijn geweest, die, naar het gebruik, te Konstantinopel hebben moeten worden ontscheept, en er geene amunitie zonder toestemming van de Turksche Regering kan worden ingenomen. De brief vervolgt met er vrij vinnig over uit te varen, dat Rusland als het ware poogt den handel op de zwarte zee geheel aan zich te trekken; hij klaagt er over dat dezelve den Britten schier niet bekend is, en het Russische bewind alles aanwendt om die onbekendheid te doen verduren. Ten slotte hoopt de schrijver dat zijne landgenooten zich intusschen niet in dezen zullen laten afschrikken, en vertrouwt op de krachtige tusschenkomst der Regering ten hunnen en zijnen voordeel.

Het ministerieele Avondblad zegt nopens dit schrijven: »Het is billijk dat hetzelve, nadat de zaak door de Russische regering voorgesteld is, worde gehoord. Wij hebben het pligt geoordeeld ons omtrent deze zaak van allen pennestrijd te onthouden, dewijl het zich niet laat verwachten, dat de daarmede verbonden moeijelijke vraagpunten door de dagbladen alleen kunnen worden opgehelderd. De zaak is, zoo wij weten, onder overweging van onze regering, op wier voorzigtigheid en veerkracht het land met het volste vertrouwen kan berusten. Het geldt hier geenszins overwegingen van partijen of personen, maar de eer, misschien den vrede van ons land; en met hoeveel gejuich vreemde dagbladen op de verschillen van staatkundige partijen in Engeland mogen wijzen, zij mogen zich verzekerd houden dat zij over een onderwerp als het onderhavige ons altijd eensgezind zullen vinden. Wij mogen aanmerken, dat onze Fransche en Duitsche ambtgenooten wel eene meer loffelijk kieschheid hadden mogen in acht nemen, door zich van hunne bittere uitweidingen over de partijdige voorstelling der zaak te onthouden.

»Rusland vordert de souvereiniteit der kust van Abascia naar het verdrag van Adrianopel. De eerste vraag, welke ons bewind te overwegen staat, is, of de geheele kuststreek van den mond van den Kuban tot het fort St. Nikolaas door het 4de artikel van dat verdrag is afgestaan. Dit als waar onderstellende, zal nog te onderzoeken zijn, of Turkije het regt had om dien afstand te doen. Mogt het blijken, dat Rusland de souvereiniteit over deze kust, hetzij met de daad, hetzij regtens, niet bezit, dan zal het klaarblijkelijk schuldig wezen aan eene daad van zeeroof in de verbeurdverklaring van de *Vixen*. Indien ons bewind en de regtskundigen der kroon van die meening mogten zijn, dan zullen er ophelderingen worden gevraagd.

»Het is mogelijk dat wij dwalen, doch het schijnt ons toe, dat de verbeurdverklaring van de *Vixen* geheel onwettig is.»

Geboorte, Sterfgevallen, enz.

BURGERLIJKE STAND.

Van den 9den tot en met den 17den April 1837, zijn ingeschreven, als:

BEVALLEN: *Elisabeth Hidges*, Echtgenoot van *George May Spong*, dochter. — *Elisabeth Christina Stroohalm*, Echtgenoot van *Rudolph Hendrik Braam*, dochter. — *Lucretie* van vrije *Prinses* van *van Meel*, zoon. — *Geert Claassen*, dochter. — *Hanna Morpurgo*, genoot van *Raphael Fernandes*, dochter.

OVERLEDEN: *Jansje Susanna*, docht van *Geertruida Christina Goedschalk*, ou maanden. — *Paulina Christina Bongers*, 28 jaren.

Scheepstijdingen.

BINNENGEKOMEN.

Den 14den dezer, de Nederlandsche Sloep *Ludolph en Constant*, Kapt. F. G. STRONG, van *Coronie*; hebbende 3 dagen reis.

Den 15den, de Engelsche Sloep *Mary en Jane*, Kapt. J. DE BRUIN, van *Barbados*; ligt Quarantaine.

Te Paramaribo, ter Boekdrukkerij van B O O N & Co.